

Svet
Evropske unije

Bruselj, 29. november 2018
(OR. en)

14886/18

**Medinstitucionalna zadeva:
2018/0073(CNS)**

**FISC 511
ECOFIN 1149
DIGIT 239**

DOPIS

Pošiljatelj:	predsedstvo
Prejemnik:	Svet
Št. dok. Kom.:	7420/18 FISC 151 ECOFIN 277 DIGIT 48 IA 78
Zadeva:	Predlog direktive Sveta o skupnem sistemu davka na digitalne storitve za prihodke od opravljanja nekaterih digitalnih storitev – splošni pristop

V prilogi vam pošiljamo kompromisno besedilo navedenega predloga, ki ga je pripravilo predsedstvo.

2018/0073 (CNS)

Predlog

DIREKTIVE SVETA

o skupnem sistemu davka na digitalne storitve za prihodke od opravljanja nekaterih digitalnih storitev

SVET EVROPSKE UNIJE JE –

ob upoštevanju Pogodbe o delovanju Evropske unije in zlasti člena 113 Pogodbe,

ob upoštevanju predloga Evropske komisije,

po posredovanju osnutka zakonodajnega akta nacionalnim parlamentom,

ob upoštevanju mnenja Evropskega parlamenta,¹

ob upoštevanju mnenja Evropskega ekonomsko-socialnega odbora²,

po posebnem zakonodajnem postopku,

ob upoštevanju naslednjega:

(1) Svetovno gospodarstvo hitro postaja digitalno, zato so se pojavili novi načini poslovanja. Za digitalne družbe je značilno dejstvo, da je njihovo poslovanje močno povezano z internetom. Zlasti digitalni poslovni modeli so v veliki meri odvisni od zmožnosti opravljanja dejavnosti na daljavo in z omejeno fizično prisotnostjo ali brez nje, prispevka končnih uporabnikov k ustvarjanju vrednosti in pomena neopredmetenih sredstev.

¹ UL C , , str. .

² UL C 367, 10.10.2018, str. 73–77.

(2) Sedanja pravila o obdavčitvi dohodkov pravnih oseb so bila v glavnem razvita v 20. stoletju za tradicionalna podjetja. Temeljijo na zamisli, da bi bilo treba obdavčitev izvesti tam, kjer se ustvarja vrednost. Vendar je uporaba sedanjih pravil za digitalno gospodarstvo privedla do neusklajenosti med krajem obdavčitve dobička in krajem ustvarjanja vrednosti, zlasti v primeru poslovnih modelov, ki so močno odvisni od udeležbe uporabnikov. Zato se je izkazalo, da sedanja pravila o davku od dohodkov pravnih oseb niso primerna za obdavčitev dobička digitalnega gospodarstva in jih je treba pregledati.

(3) Navedeni pregled je pomemben element enotnega digitalnega trga³, saj enotni digitalni trg potrebuje sodoben in stabilen davčni okvir za digitalno gospodarstvo, da bi se spodbujale inovacije, odpravila razdrobljenost trga in da bi se vsem akterjem omogočilo, da pod pravičnimi in uravnoteženimi pogoji izkoristijo novo tržno dinamiko.

(4) Komisija je v sporočilu z naslovom „Pravičen in učinkovit davčni sistem v Evropski uniji za enotni digitalni trg“⁴, sprejetem 21. septembra 2017, opredelila izzive, ki jih digitalno gospodarstvo predstavlja za veljavna davčna pravila, in se zavezala, da bo analizirala razpoložljive možnosti politike. Svet ECOFIN je v sklepih z dne 5. decembra 2017⁵ Komisijo pozval, naj sprejme predloge, ki se odzivajo na izzive glede obdavčenja dobičkov v digitalnem gospodarstvu, ter ob tem upošteva interes, ki so ga številne države članice izrazile začasne ukrepe, usmerjene v prihodke od digitalnih dejavnosti v Uniji, ki ne bi spadali na področje uporabe konvencij o izogibanju dvojnega obdavčevanja.

³ Sporočilo Komisije Evropskemu parlamentu, Svetu, Evropskemu ekonomsko-socialnemu odboru in Odboru regij z naslovom „Strategija za enotni digitalni trg za Evropo“ (COM(2015) 192 final, 6.5.2015).

⁴ Sporočilo Komisije Evropskemu parlamentu in Svetu z naslovom „Pravičen in učinkovit davčni sistem v Evropski uniji za enotni digitalni trg“ (COM(2017) 547 final, 21.9.2017).

⁵ Odzivanje na izzive pri obdavčenju dobička v digitalnem gospodarstvu – sklepi Sveta (5.12.2017, FISC 346 ECOFIN 1092).

(5) Ker je problem obdavčitve digitalnega gospodarstva globalen, bi bilo zanj najboljše poiskati večstransko mednarodno rešitev. Zato je Komisija dejavno vključena v mednarodno razpravo. OECD se trenutno ukvarja s tem vprašanjem. Vendar je napredek na mednarodni ravni težko doseči. Zato se sprejemajo ukrepi za prilagoditev pravil o davku od dohodkov pravnih oseb na ravni Unije⁶ in za spodbujanje sklenitve sporazumov z državami, ki niso pod jurisdikcijo Unije⁷, tako da se lahko okvir davka od dohodkov pravnih oseb uskladi z novimi digitalnimi poslovnimi modeli.

(6) Države članice se do uvedbe takega ukrepa, za sprejetje in izvajanje katerega bo morda potreben čas, spopadajo s pritiskom glede ukrepanja v zvezi s tem vprašanjem zaradi tveganja, da se njihove osnove za davek od dohodkov pravnih oseb sčasoma precej znižujejo. Zaradi neuskklajenih ukrepov, ki jih države članice sprejmejo same, bi se lahko razdrobil enotni trg in izkrivljala konkurenca, kar bi oviralo razvoj novih digitalnih rešitev in konkurenčnost Unije kot celote. Zato je treba sprejeti usklajen pristop k vmesni rešitvi, ki bo usmerjeno odpravila to težavo, dokler ne bo na voljo celovita rešitev.

(7) S to vmesno rešitvijo bi se moral vzpostaviti skupni sistem davka na digitalne storitve za prihodke od nekaterih digitalnih storitev, ki jih opravljajo nekateri subjekti. Ukrep bi moral biti enostaven za izvajanje in usmerjen v prihodke od opravljanja digitalnih storitev, kjer uporabniki znatno prispevajo k procesu ustvarjanja vrednosti. Na takem dejavniku (ustvarjanje vrednosti s strani uporabnikov) temeljijo tudi ukrepi v zvezi s pravili o davku od dohodka pravnih oseb.

(7a) Ta direktiva ne bi smela preprečevati državam članicam, da ohranijo ali uvedejo davke, dajatve ali stroške, ki jih ni mogoče označiti kot podobne davku na digitalne storitve, zlasti ob upoštevanju njegovega področja uporabe, delovanja in drugih posebnih značilnosti, če ti davki, dajatve ali stroški niso omejeni le na digitalne družbe, ampak veljajo za vse davčne zavezance, digitalnih in nedigitalne.

⁶ Predlog direktive Sveta o določitvi pravil glede obdavčitve dohodkov pravnih oseb v zvezi s pomembno digitalno prisotnostjo (COM(2018) 147 final).

⁷ Priporočilo Komisije glede obdavčitve dohodkov pravnih oseb v zvezi s pomembno digitalno prisotnostjo (C(2018) 1650 final).

(8) Opredeliti bi bilo treba naslednje elemente davka na digitalne storitve: obdavčljivi prihodki (kaj se obdavči), davčni zavezanec (kdo se obdavči), kraj obdavčenja (za kakšen delež obdavčljivih prihodkov se šteje, da je bil pridobljen v državi članici, in kdaj), obveznost obračuna davka, izračun davka, stopnja in povezane obveznosti v zvezi s pobiranjem davka in upravnim sodelovanjem.

(9) Davek na digitalne storitve bi bilo treba uporabljati le za prihodke od opravljanja nekaterih digitalnih storitev. Digitalne storitve bi morale biti tiste, ki so večinoma odvisne od ustvarjanja vrednosti s strani uporabnikov. Obdavčiti bi bilo treba prihodke od obdelave prispevka uporabnika in ne same udeležbe uporabnikov.

(10) Obdavčljivi bi morali biti zlasti prihodki od opravljanja naslednjih storitev: (i) oglaševanje na digitalnem vmesniku, usmerjeno v uporabnike tega vmesnika; (ii) omogočanje dostopa uporabnikov do večstranskih digitalnih vmesnikov, ki uporabnikom omogočajo, da poiščejo druge uporabnike in z njimi komunicirajo, lahko pa tudi omogočajo osnovno dobavo blaga ali opravljanje storitev neposredno med uporabniki (včasih imenovane „posredniške storitve“), in (iii) prodaja podatkov, ki so bili zbrani o uporabnikih in ustvarjeni z dejavnostmi uporabnikov na digitalnih vmesnikih. Če se z opravljanjem takih storitev ne pridobijo nobeni prihodki, ne bi smelo biti obveznosti plačila davka na digitalne storitve. Tudi drugi prihodki subjekta, ki opravlja take storitve, vendar ki ne izvirajo neposredno iz opravljanja takih storitev, ne bi smeli spadati na področje uporabe zadevnega davka.

(11) Storitve, ki zajemajo predvajanje oglasov stranke na digitalnem vmesniku, usmerjenih v uporabnike tega vmesnika, ne bi smele biti opredeljene glede na to, kdo je lastnik digitalnega vmesnika, prek katerega se oglas predvaja na napravi uporabnika, ampak glede na subjekt, ki je odgovoren za omogočanje predvajanja oglasov na tem vmesniku. Vrednost za podjetje, ki predvaja oglase stranke na digitalnem vmesniku, je namreč v uporabniškem prometu in podatkih uporabnikov, ki se običajno upoštevajo za predvajanje, ne glede na to, ali vmesnik pripada samemu podjetju ali tretji osebi, ki daje v najem digitalni prostor, kjer se bo predvajal oglas. Vendar bi bilo treba pojasniti, da se v primerih, ko sta ponudnik oglaševalske storitve in lastnik digitalnega vmesnika različna subjekta, za slednjega ne bi smelo šteti, da je opravljal obdavčljivo storitev za namene davka na digitalne storitve. S tem naj bi se preprečili morebitni kaskadni učinki in dvojno obdavčenje.

(12) Storitve, ki jih zagotavljajo večstranski digitalni vmesniki, bi bilo treba opredeliti glede na njihovo zmogljivost, da uporabnikom omogočijo iskanje drugih uporabnikov in interakcijo z njimi. Večstranski digitalni vmesniki so drugačni zato, ker omogočajo interakcijo med uporabniki, ki ne bi bila mogoča, če vmesnik ne bi medsebojno povezoval uporabnikov (povedano drugače, vmesnik uporabnikom omogoča, da stopijo v stik z drugimi uporabniki). Za nekatere storitve, ki se običajno imenujejo komunikacijske ali plačilne storitve, kot so storitve takojšnjega sporočanja, e-poštne storitve ali storitve e-plačil, se lahko prav tako šteje, da omogočajo interakcijo med uporabniki prek digitalnega vmesnika, vendar uporabniki med seboj običajno ne morejo vzpostaviti stika, razen če so ga že vzpostavili z drugimi sredstvi. Prihodki od opravljanja komunikacijskih ali plačilnih storitev zato ne bi smeli spadati na področje uporabe zadevnega davka, saj taki dobavitelji ne delujejo kot trg, temveč proizvedejo podporno programsko opremo ali druge instrumente informacijske tehnologije, ki strankam omogočajo, da vzpostavijo stik z drugimi osebami, s katerimi v večini primerov že imajo nek odnos.

(13) V primeru večstranskih digitalnih vmesnikov, ki omogočajo osnovno dobavo blaga ali opravljanje storitev neposredno med uporabniki vmesnika, osnovne transakcije in prihodki, ki jih s temi transakcijami pridobijo uporabniki, ne bi smeli spadati na področje uporabe zadevnega davka. Tudi prihodki od dejavnosti, povezanih s trgovino na drobno, ki vključujejo prodajo blaga ali storitev, naročenih na spletu prek spletnega mesta dobavitelja takega blaga ali storitev, in kadar dobavitelj ne deluje kot posrednik, ne bi smeli spadati na področje uporabe davka na digitalne storitve, saj se vrednost za trgovca na drobno ustvari z zagotovljenim blagom ali storitvami, digitalni vmesnik pa se uporablja le kot komunikacijsko sredstvo. To, ali dobavitelj prodaja blago ali storitve na spletu za svoj račun ali opravlja posredniške storitve, bi se določilo z upoštevanjem pravne in ekonomske vsebine transakcije, kot je izražena v dogovorih med zadevnimi stranmi. Za dobavitelja digitalnega vmesnika, na katerem je dano na voljo blago tretje osebe, bi se lahko na primer trdilo, da opravlja posredniško storitev (povedano drugače, omogoča dostop do večstranskega digitalnega vmesnika), kadar ni prevzeto nobeno znatno tveganje znižanja vrednosti zalog ali kadar je tretja oseba tista, ki dejansko določi ceno takega blaga.

(13a) Digitalna vsebina bi morala biti opredeljena kot podatki, ki so dobavljeni v digitalni obliki, kot so računalniški programi, aplikacije, igre, glasba, videoposnetki ali besedila, ne glede na to, ali se do njih dostopa s prenosom podatkov ali pretakanjem, in ki niso podatki samega digitalnega vmesnika. To je zato, da se zajamejo različne oblike, ki jih lahko ima digitalna vsebina, ko jo pridobi uporabnik, kar pa ne spremeni dejstva, da je edini ali glavni namen z vidika uporabnika pridobitev digitalne vsebine.

(14) Storitve, pri katerih subjekt dobavi digitalne vsebine prek digitalnega vmesnika, bi bilo treba izvzeti iz področja uporabe zadevnega davka, ne glede na to, ali je digitalna vsebina v lasti subjekta ali pa je ta subjekt pridobil pravico do njenega distribuiranja. Tudi če je mogoča določena vrsta interakcije med prejemniki takih digitalnih vsebin in bi se lahko zato za dobavitelja takih storitev štelo, da omogoča dostop do večstranskega digitalnega vmesnika, je manj jasno, da ima uporabnik osrednjo vlogo pri ustvarjanju vrednosti za družbo, ki dobavlja digitalne vsebine. V takih okoliščinah je interakcija med uporabniki še vedno le dodatna storitev pri dobavi digitalnih vsebin, katere edini ali glavni namen je, da uporabnik prejme digitalno vsebino od subjekta, ki omogoča dostop do digitalnega vmesnika (npr. dobava igre, ki jo subjekt uporabniku zagotovi prek digitalnega vmesnika, bi pomenila dobavo digitalne vsebine s strani tega subjekta, ki ne spada na področje uporabe davka na digitalne storitve, ne glede na to, ali lahko tak uporabnik igra proti drugim uporabnikom in je zato med njimi mogoča določena vrsta interakcije). Namesto tega je z vidika ustvarjanja vrednosti poudarek na sami digitalni vsebini, ki jo dobavlja subjekt. Zato prihodki od takih dobav ne bi smeli spadati na področje uporabe zadevnega davka.

(15) *Prestavljeno v (13a).*

(16) Storitev, opisano v uvodni izjavi 14, bi bilo treba razlikovati od storitve omogočanja dostopa do večstranskega digitalnega vmesnika, prek katerega lahko uporabniki naložijo in izmenjujejo digitalne vsebine z drugimi uporabniki, ali omogočanja dostopa do vmesnika, ki omogoča osnovno dobavo digitalnih vsebin neposredno med uporabniki. Te zadnje navedene storitve pomenijo storitev posredovanja in bi zato morale spadati na področje uporabe davka na digitalne storitve, ne glede na naravo osnovne transakcije.

(17) Obdavčljive storitve, ki vključujejo prodajo podatkov, zbranih o uporabnikih, bi morale zajemati le podatke, ki so bili ustvarjeni z dejavnostmi uporabnikov na digitalnih vmesnikih. Direktiva ne bi smela vključevati podatkov, ki jih ustvarijo senzorji ali druga sredstva in so zbrani digitalno brez dejavnosti uporabnikov na digitalnih vmesnikih. Storitve, ki spadajo na področje uporabe davka na digitalne storitve, bi namreč morale biti tiste, pri katerih se digitalni vmesniki uporabijo za ustvarjanje prispevka uporabnika, ki ga monetizirajo, ne pa tiste, pri katerih se vmesniki uporabljajo kot način za prenos podatkov, ki so bili drugače ustvarjeni. Davek na digitalne storitve zato ne bi smel biti davek na zbiranje podatkov ali uporabo podatkov, ki jih podjetje zbere za svoje interne namene, ali brezplačno izmenjavo podatkov, ki jih zbere podjetje, s tretjimi osebami. Davek na digitalne storitve bi moral biti usmerjen v ustvarjanje prihodka od prenosa podatkov, pridobljenih z zelo specifično dejavnostjo (dejavnostmi uporabnikov na digitalnih vmesnikih).

(18) Regulirane finančne storitve, ki jih opravljajo regulirani finančni subjekti, ne bi smele spadati na področje uporabe davka na digitalne storitve. Kljub temu pa bi lahko neregulirane finančne storitve, ki jih opravljajo regulirani finančni subjekti, spadale na področje uporabe davka na digitalne storitve. Regulirani finančni subjekti so ponudniki finančnih storitev, za katere se izvaja nadzor na podlagi okvira Unije ali enakovrednega okvira zunaj Unije, kot je določeno v pravnem aktu Unije.

(19) Nekatere regulirane storitve, ki jih zagotavljajo regulirani finančni subjekti prek digitalnih vmesnikov, kot so storitve za izvedbo trgovinskih transakcij, bi za namene davka na digitalne storitve lahko obravnavali kot posredniške storitve. Vendar uporabnik v teh okoliščinah nima osrednje vloge pri ustvarjanju vrednosti za finančne subjekte, ki omogočajo dostop do digitalnega vmesnika. Namesto tega je vrednost v zmožnosti takega reguliranega subjekta, da poveže kupce in prodajalce finančnih produktov pod specifičnimi in značilnimi pogoji, ki sicer ne bi bili izpolnjeni (v primerjavi, na primer, s transakcijami, ki so sklenjene zunaj takih vmesnikov neposredno med nasprotnimi strankami). Storitve, ki zajema dostop do digitalnega vmesnika, ki ga omogoči tak subjekt, presega zgolj omogočanje transakcij s finančnimi instrumenti med uporabniki takega vmesnika. V zvezi s tem bi lahko imela podobne značilnosti tudi druga mesta trgovanja, menjalne platforme ali naprave, ki se ukvarjajo z drugimi vrstami premoženja, ki jih ureja nacionalno pravo držav članic. Če takšni subjekti niso opredeljeni kot „regulirani finančni subjekt“ v skladu z direktivo, to ne spremeni dejstva, da dostop do digitalnega vmesnika, ki ga omogoča takšen subjekt, presega zgolj omogočanje transakcij med uporabniki takega vmesnika in torej ne more biti izvzeto s področja uporabe zadevnega davka. Natančneje, regulirane storitve, ki so izvzete iz področja uporabe te direktive, so namenjene zagotavljanju varnega okolja za finančne transakcije. Subjekt, ki opravlja te storitve, zato določi posebne pogoje, pod katerimi se lahko izvršijo take finančne transakcije, da se zagotovijo bistveni elementi, kot so kakovost izvršitve transakcij, stopnja preglednosti na trgu in pravična obravnava vlagateljev. Take storitve imajo bistven in značilen cilj olajševanja financiranja, naložb ali varčevanja.

(20) *črtano*

(21) Ker je prenos podatkov, ki ga izvajajo regulirani finančni subjekti, omejena na opravljanje navedenih reguliranih finančnih storitev in je njegov del ter je kot taka regulirana s pravom Unije, bi bilo treba tudi storitve prenosa podatkov, ki jih opravljajo navedeni subjekti, izvzeti iz področja uporabe davka na digitalne storitve.

(22) Za namene davka na digitalne storitve bi se morali za davčne zavezance šteti le nekateri subjekti, ne glede na to, ali imajo sedež v državi članici ali državi, ki ni pod jurisdikcijo Unije. Zlasti bi se subjekt moral šteti za davčnega zavezanca le, če izpolnjuje oba naslednja pogoja: (i) skupni znesek prihodka na svetovni ravni, ki ga subjekt prijavi za zadnje zaključeno poslovno leto, za katero je na voljo računovodski izkaz, presega 750 000 000 EUR; in (ii) skupni znesek obdavčljivega prihodka, ki ga subjekt pridobi v Uniji med navedenim poslovnim letom, presega 50 000 000 EUR.

(23) S prvim pragom (skupni letni prihodki na svetovni ravni) bi se morala uporaba davka na digitalne storitve omejiti na družbe določene velikosti, in sicer tiste, ki lahko opravljajo zlasti take digitalne storitve, pri katerih ima prispevek uporabnikov bistveno vlogo, ter se močno opirajo na obsežne mreže uporabnikov, velik uporabniški promet in izkoriščanje močnega tržnega položaja. Takšni poslovni modeli, pri katerih je pridobivanje prihodkov odvisno od ustvarjanja vrednosti s strani uporabnikov, so izvedljivi le, če jih izvajajo družbe določene velikosti. Poleg tega v večjih družbah obstaja priložnost za izvajanje agresivnega davčnega načrtovanja. Zato je bil enak prag predlagan v drugih pobudah Unije⁸. Takšen prag naj bi tudi zagotovil pravno varnost, saj bi družbam in davčnim organom olajšal ugotavljanje in znižal stroške takega ugotavljanja, ali je subjekt zavezan plačilu davka na digitalne storitve. Prav tako izključuje mala in zagonska podjetja, za katera bi imela bremena izpolnjevanja novih davčnih obveznosti verjetno nesorazmeren učinek.

(24) Z drugim pragom (skupni letni obdavčljivi prihodki v Uniji) bi se morala uporaba davka omejiti na primere, kadar na ravni Unije obstaja pomemben digitalni odtis v zvezi s prihodki, ki jih zajema davek na digitalne storitve. Zlasti je pomembno, da EU zagotavlja ugodno okolje za raziskave in razvojne dejavnosti ter inovacije, zlasti za zagonska podjetja v hitro rastočem digitalnem sektorju. Zato bi se bilo treba izogniti dodatnim davkom za takšna podjetja. S tem pragom naj bi zaščitili podjetja, ki poslujejo v tradicionalnem gospodarstvu in postajajo vse bolj digitalizirana. Določiti bi ga bilo treba na ravni Unije, da se ne upoštevajo razlike v velikostih trga, ki morda obstajajo v Uniji.

⁸ Glej člen 2 predloga direktive Sveta o skupni konsolidirani osnovi za davek od dohodkov pravnih oseb (C(C)CTB) (COM(2016) 683 final, COM(2016) 685 final).

(25) Za uskladitev z veljavnim pravnim okvirom bi moral vsak subjekt, ki se šteje za davčnega zavezanca in pridobi obdavčljive prihodke, za katere se šteje, da so pridobljeni v državi članici, plačevati davek na digitalne storitve v tej državi članici, ne glede na to, ali je ta subjekt ustanovljen v tej državi članici, drugi državi članici ali državi, ki ni pod jurisdikcijo Unije.

(26) Določiti bi bilo treba posebna pravila za subjekte, ki spadajo v skupino. Prihodke subjekta od dobave drugim subjektom, ki spadajo v isto skupino, bi bilo treba izvzeti iz področja uporabe novega davka. Pri ugotavljanju, ali subjekt presega veljavna pragova in torej šteje za davčnega zavezanca, bi bilo treba pragova uporabiti za skupne prihodke skupine. To, da se pragova iz člena 4 ocenjujeta za skupino kot celoto, ne spremeni dejstva, da je vsak subjekt, ki opravlja obdavčljive storitve v skupini, individualni davčni zavezanec. Če eden ali več davčnih zavezancev s sedežem v Evropski uniji pripada skupini, lahko skupina imenuje en subjekt s sedežem v Uniji za plačilo davka na digitalne storitve in izpolnjevanje obveznosti v imenu vsakega davčnega zavezanca iz navedene skupine. S tem naj bi podjetjem olajšali spoštovanje predpisov in zmanjšali upravne obremenitve.

(27) Ta direktiva ne bi smela preprečevati državam članicam, da podjetjem omogočijo odbitek plačanega davka na digitalne storitve od davčne osnove za davek od dohodkov pravnih oseb na svojem ozemlju, ne glede na to, ali se oba davka plačata v isti državi članici ali v različnih državah članicah.

(28) Obdavčljive prihodke subjekta bi bilo treba obravnavati kot pridobljene v državi članici v davčnem obdobju, če so uporabniki obdavčljive storitve, ki jo opravlja ta subjekt, v tej državi članici. Da bi se za uporabnika štelo, da je v državi članici v davčnem obdobju, bi bilo treba upoštevati nekatera posebna pravila, določena za posamezno obdavčljivo storitev, in kraj uporabe naprave uporabnika.

(29) Kadar so uporabniki zadevne obdavčljive storitve v različnih državah članicah ali državah, ki niso pod jurisdikcijo Unije, bi bilo treba ustrezne obdavčljive prihodke od navedene storitve za vsako transakcijo sorazmerno razporediti vsaki državi članici na podlagi nekaterih posebnih ključev razporeditve. Take ključe bi bilo treba določiti glede na naravo vsake od obdavčljivih storitev in posameznih elementov, ki sprožijo prejem prihodkov za ponudnika take storitve.

(30) Kadar obdavčljiva storitev zajema oglaševanje na digitalnem vmesniku, bi bilo treba pri določanju deleža obdavčljivih prihodkov, ki ga je treba v davčnem obdobju razporediti državi članici, upoštevati število predvajanj oglasa na uporabniških napravah v tem davčnem obdobju v tej državi članici.

(31) Kar zadeva omogočanje dostopa do večstranskih digitalnih vmesnikov, bi bilo treba za določitev deleža obdavčljivih prihodkov, ki ga je treba razporediti državi članici, razlikovati med primeri, v katerih vmesnik omogoča osnovne transakcije neposredno med uporabniki, in primeri, v katerih takih transakcij ne omogoča. V primerih, ki vključujejo omogočanje osnovnih transakcij, bi bilo treba obdavčljive prihodke v davčnem obdobju državi članici razporediti glede na število uporabnikov, ki so opravili tako transakcijo v tem davčnem obdobju in pri tem uporabili napravo v tej državi članici. To je namreč dejanje, ki običajno prinaša prihodke podjetju, ki omogoča dostop do vmesnika. Pravice do obdavčitve prihodkov podjetij, ki omogočajo dostop do vmesnika, bi morale imeti države članice, v katerih so uporabniki, ki opravijo osnovne transakcije, in sicer ne glede na to, ali so uporabniki prodajalci ali kupci osnovnega blaga ali storitev. To je zato, ker oboji s svojo udeležbo ustvarjajo vrednost za večstranski digitalni vmesnik, glede na to, da je vloga vmesnika usklajevanje ponudbe in povpraševanja. Če posredniška storitev ne vključuje omogočanja osnovnih transakcij, pa se prihodki običajno pridobijo s periodičnimi plačili po registraciji ali odprtju računa na digitalnem vmesniku. Zato bi bilo treba pri razporeditvi obdavčljivih prihodkov državi članici v davčnem obdobju upoštevati število uporabnikov v tem davčnem obdobju, ki imajo račun, odprt z uporabo naprave v tej državi članici, ne glede na to, ali je bil odprt v tem ali katerem od prejšnjih davčnih let.

(32) Kar zadeva prenos podatkov, zbranih o uporabnikih, bi bilo treba pri razporeditvi obdavčljivih prihodkov v davčnem obdobju državi članici upoštevati število uporabnikov, katerih podatki, preneseni v navedenem davčnem obdobju, so bili ustvarjeni, ker so taki uporabniki uporabili napravo v tej državi članici.

(33) Opredelitev kraja, v katerem je bila uporabljena naprava uporabnika, in s tem kraja obdavčitve bi morala biti mogoča z naslovom internetnega protokola (IP) naprav uporabnikov. Kraj obdavčitve ne bi smel upoštevati, ali so uporabniki denarno prispevali k ustvarjanju prihodka, kraja, od koder se je izvedlo plačilo v zameno za dobave, na podlagi katerih je nastala obveznost plačila davka na digitalne storitve, ali kraja, v katerem sta se izvedla morebitna osnovna dobava blaga ali opravljanje storitev, naročenih prek večstranskega digitalnega vmesnika.

(34) Vsako obdelavo osebnih podatkov, ki se izvede v okviru davka na digitalne storitve, bi bilo treba izvesti v skladu z Uredbo (EU) 2016/679 Evropskega parlamenta in Sveta⁹, tudi tisto, ki je morda potrebna v zvezi z naslovi internetnega protokola (IP). Zlasti bi bilo treba upoštevati potrebo po zagotavljanju ustreznih tehničnih in organizacijskih ukrepov za skladnost s pravili v zvezi z zakonitostjo in varnostjo dejavnosti obdelave, zagotavljanjem informacij in pravicami posameznikov, na katere se nanašajo osebni podatki. Kadar je to mogoče, bi morali biti osebni podatki anonimizirani.

(35) Obdavčljivi prihodki bi morali biti enaki skupnim bruto prihodkom, ki jih pridobi davčni zavezanec, brez davka na dodano vrednost in drugih podobnih davkov. Za obdavčljive prihodke bi bilo treba priznati, da jih je davčni zavezanec pridobil v trenutku njihove zapadlosti, ne glede na to, ali so bili do takrat že plačani. Davek na digitalne storitve bi moral biti v državi članici obračunan glede na delež obdavčljivih prihodkov, ki jih davčni zavezanec pridobi v davčnem obdobju in za katere se šteje, da so pridobljeni v tej državi članici, izračunati pa bi ga bilo treba z uporabo stopnje davka na digitalne storitve za navedeni delež. Da bi se preprečila izkrivljanja enotnega trga, bi morala biti na ravni Unije določena enotna stopnja davka na digitalne storitve. Stopnjo davka na digitalne storitve bi bilo treba določiti na 3 %, s čimer se doseže ustrezno ravnovesje med prihodki, ustvarjenimi z davkom, in zajame različni učinek davka na digitalne storitve za podjetja z različnimi stopnjami dobička.

⁹ Uredba (EU) 2016/679 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 27. aprila 2016 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov in o prostem pretoku takih podatkov ter o razveljavitvi Direktive 95/46/ES (Splošna uredba o varstvu podatkov) (UL L 119, 4.5.2016, str. 1).

(36) Davčni zavezanci, ki opravljajo obdavčljive storitve, so zavezani plačilu davka na digitalne storitve in morajo izpolniti več upravnih obveznosti. Identifikacijo in prijavo davka na digitalne storitve (obračun davka na digitalne storitve) ter plačilo davka na digitalne storitve bi bilo treba opraviti za vsako državo članico, v kateri mora davčni zavezanec plačati davek na digitalne storitve. Da bi zmanjšali obremenitve za podjetja, je predlagana usklajena oblika postopka identifikacije in obračuna davka na digitalne storitve. O podrobnostih takšnih usklajenih oblik bi se bilo treba dogovoriti v izvedbeni zakonodaji. Obračun davka na digitalne storitve bi moral v vseh državah članicah vključevati iste informacije in imeti isto obliko. Zato bi bilo treba isti obračun davka na digitalne storitve poslati vsem državam članicam, v katerih je treba plačati zadevni davek. Davčni zavezanec bi v tem obračunu moral navesti vse identifikacijske številke za davek na digitalne storitve, ki so mu dodeljene. Dejstvo, da imajo vse države članice, v katerih je treba plačati davek na digitalne storitve, informacije o obveznosti istega zavezanca glede plačila zadevnega davka v drugih državah članicah, predstavlja neposredno „izmenjavo informacij“, kar omogoča vsem državam članicam popoln vpogled v podatke o vsakem davčnem zavezancu v Uniji.

(36a) Davčni zavezanec davek na digitalne storitve dolguje neposredno vsaki državi članici, v kateri je treba plačati zadevni davek. Zato bi morala biti vsaka država članica, v kateri je treba plačati davek na digitalne storitve, upravičena do izterjave plačila davka na digitalne storitve neposredno pri zadevnem davčnem zavezancu, ki je zavezan plačilu tega davka, kot tudi do izvajanja davčnih revizij in nadzornih ukrepov, namenjenih preverjanju obveznosti davčnega zavezanca glede plačila davka na digitalne storitve. Take izvršilne in nadzorne ukrepe bi morali urejati pravila in postopki, ki se uporabljajo v vsaki državi članici, v kateri je treba plačati davek na digitalne storitve.

(36a) Davčni zavezanec, ki nima sedeža v Evropski uniji, bi moral imenovati subjekt s sedežem v eni od držav članic, ki pripada isti skupini, kot davčnega zavezanca ali davčnega zastopnika s sedežem v eni od držav članic za plačilo davka na digitalne storitve in izpolnjevanje obveznosti v imenu zadevnega davčnega zavezanca. S to zahtevo naj bi zagotovili kakovost upravljanja davka na digitalne storitve. Imenovani subjekt v skupini ali davčni zastopnik bi moral biti odgovoren za zagotavljanje izpolnjevanja davčnih obveznosti podjetij tretjih držav, vključno z izpolnjevanjem prijave davka na digitalne storitve v predpisani obliki. Ta subjekt bi tudi moral biti zavezanec za davek na digitalne storitve podjetja, da bi zagotovili plačilo tega davka nacionalnim davčnim upravam. Če davčni zavezanec, ki nima sedeža v Evropski uniji, ne izpolni obveznosti glede plačila davka na digitalne storitve, lahko države članice zahtevajo, da subjekt s sedežem v Evropski uniji,

ki pripada isti skupini kot zadevni davčni zavezanec, plača davek na digitalne storitve v imenu zadevnega davčnega zavezanca.

(37) Države članice bi morale imeti možnost, da določijo obveznosti v zvezi z računovodstvom in vodenjem evidenc ali druge obveznosti, s katerimi se zagotovi dejansko plačilo dolgovanega davka na digitalne storitve, pa tudi druge ukrepe za preprečevanje davčne utaje, davčnega izogibanja in davčne zlorabe.

(38) Za zagotovitev enotnih pogojev izvajanja te direktive, kar zadeva upravne obveznosti, ki jih je treba izpolniti, bi bilo treba na Komisijo prenesti izvedbena pooblastila. Navedena pooblastila bi bilo treba izvajati v skladu z Uredbo (EU) št. 182/2011 Evropskega parlamenta in Sveta¹⁰.

(39) Ker davčne uprave vseh držav članic načeloma uporabljajo iste podatke, je v direktivi določena izmenjava informacij glede kakršnih koli sprememb v zvezi s prijavljenim prihodkom, ki so posledica davčnih revizij in nadzornih ukrepov. Številčne podatke v obračunu davka na digitalne storitve, ki ga je vložil davčni zavezanec, bi lahko spremenili samo s spremembo zadevnega obračuna, davčni zavezanec pa bi moral spremembe elektronsko predložiti vsem državam članicam, v katerih je bilo treba plačati davek na digitalne storitve, v treh letih od datuma, do katerega se je zahtevala predložitev prvotnega obračuna. Določbe o varovanju uradne tajnosti podatkov so v skladu z Direktivo 2011/16/EU¹¹. Države članice bi morale po potrebi uporabiti določbe, ki jih je Unija sprejela v zvezi z upravnim sodelovanjem v davčnih zadevah, kot sta direktivi Sveta 2011/16/EU in 2010/24/EU¹², ali druge ukrepe, ki so na voljo na mednarodni ravni, kot so večstranska konvencija o medsebojni upravni pomoči pri davčnih zadevah, člen 26 vzorčne davčne konvencije OECD ter vzorčni sporazum OECD o izmenjavi informacij v davčnih zadevah.

¹⁰ Uredba (EU) št. 182/2011 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. februarja 2011 o določitvi splošnih pravil in načel, na podlagi katerih države članice nadzirajo izvajanje izvedbenih pooblastil Komisije (UL L 55, 28.2.2011, str. 13).

¹¹ Direktiva Sveta 2011/16/EU z dne 15. februarja 2011 o upravnem sodelovanju na področju obdavčevanja in razveljavitvi Direktive 77/799/EGS (UL L 64, 11.3.2011, str. 1).

¹² Direktiva Sveta 2010/24/EU z dne 16. marca 2010 o vzajemni pomoči pri izterjavi terjatev v zvezi z davki, carinami in drugimi ukrepi (UL L 84, 31.3.2010, str. 1).

(40) V skladu s Skupno politično izjavo z dne 28. septembra 2011 držav članic in Komisije o obrazložitenih dokumentih¹³ se države članice zavezujejo, da bodo v upravičenih primerih obvestilu o ukrepih za prenos priložile enega ali več dokumentov, v katerih se pojasni razmerje med elementi direktive in ustreznimi deli nacionalnih instrumentov za prenos. Zakonodajalec meni, da je posredovanje takih dokumentov v primeru te direktive upravičeno.

(41) Cilji te direktive so namenjeni zaščiti celovitosti enotnega trga, zagotavljanju njegovega pravilnega delovanja in preprečevanju izkrivljanja konkurence. Ker države članice teh ciljev zaradi njihove narave ne morejo zadovoljivo doseči, temveč se lažje dosežejo na ravni Unije, lahko Unija sprejme ukrepe v skladu z načelom subsidiarnosti iz člena 5 Pogodbe o Evropski uniji. V skladu z načelom sorazmernosti iz navedenega člena ta direktiva ne presega tistega, kar je potrebno za doseganje navedenih ciljev.

(42) Davek na digitalne storitve naj bi bil samo vmesna rešitev, dokler ne bo na voljo celovita rešitev (glej uvodno izjavo 6). Zato določeni datum prenehanja veljavnosti, klavzula o pregledu in povezava z razvojem na globalni ravni zagotavljajo ta vmesni značaj –

SPREJEL NASLEDNJO DIREKTIVO:

¹³ UL C 369, 17.12.2011, str. 14.

Poglavje 1

PREDMET UREJANJA IN OPREDELITEV POJMOV

Člen 1

Predmet urejanja

Ta direktiva določa skupni sistem davka na digitalne storitve za prihodke od opravljanja nekaterih digitalnih storitev.

Člen 2

Opredelitev pojmov

V tej direktivi se uporabljajo naslednje opredelitve pojmov:

- (1) „subjekt“ pomeni vsako pravno osebo ali pravno ureditev, ki posluje prek družbe ali strukture, ki je pregledna za namene davka od dohodkov;
- (1a) „s sedežem v Uniji“ pomeni s sedežem dejavnosti ali stalno poslovno enoto v Uniji;
- (1b) „ki nima sedeža v Uniji“ pomeni, da nima niti sedeža dejavnosti niti stalne poslovne enote v Uniji;
- (2) „skupina“ pomeni vse subjekte, vključno z obvladujočim podjetjem in vsemi njegovimi odvisnimi podjetji na podlagi točke 11 člena 2 Direktive 2013/34/EU Evropskega parlamenta in Sveta¹⁴;

¹⁴ Direktiva 2013/34/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o letnih računovodskih izkazih, konsolidiranih računovodskih izkazih in povezanih poročilih nekaterih vrst podjetij, spremembi Direktive 2006/43/ES Evropskega parlamenta in Sveta ter razveljavitvi direktiv Sveta 78/660/EGS in 83/349/EGS (UL L 182, 29.6.2013, str. 19).

- (3) „digitalni vmesnik“ pomeni vsako programsko opremo, vključno s spletnim mestom ali njegovim delom, in aplikacije, vključno z mobilnimi aplikacijami, ki so dostopne uporabnikom;
- (3a) „večstranski digitalni vmesnik“ pomeni digitalni vmesnik, ki uporabnikom omogoča, da poiščejo druge uporabnike in z njimi komunicirajo, in ki lahko omogoča tudi osnovno dobavo blaga ali opravljanje storitev neposredno med uporabniki;
- (4) „uporabnik“ pomeni vsakega posameznika ali vsako pravno osebo ali pravno ureditev, ne glede na njegovo oziroma njeno naravo, ki za dostop do digitalnega vmesnika uporabi napravo;
- (5) „digitalna vsebina“ pomeni podatke, ki so dobavljeni v digitalni obliki, kot so računalniški programi, aplikacije, glasba, videoposnetki, besedila, igre in katera koli druga programska oprema, razen podatkov digitalnega vmesnika;
- (5a) „ciljno oglaševanje“ pomeni vsako obliko digitalnega komercialnega sporočila, katerega namen je oglaševanje proizvoda, storitve ali blagovne znamke in je usmerjeno na uporabnike digitalnega vmesnika na podlagi podatkov, zbranih o njih;
- (5b) „prodaja podatkov o uporabnikih“ pomeni vsako obliko prenosa podatkov proti plačilu (vključno z npr. licenciranjem podatkov);
- (6) „naslov internetnega protokola (IP)“ pomeni niz alfanumeričnih podatkov, dodeljen omrežnim napravam, ki omogoča njihovo komuniciranje prek interneta;
- (7) „davčno obdobje“ pomeni koledarsko leto;
- (8) „regulirana finančna storitev“ pomeni finančno storitev, za katero ima dovoljenje reguliran finančni subjekt;
- (9) „reguliran finančni subjekt“ pomeni ponudnika finančnih storitev, ki mora pridobiti dovoljenje in je pod nadzorom na podlagi katerega koli usklajevalnega ukrepa, ki ga sprejme Unija za ureditev finančnih storitev; to vključuje ponudnike, za katere veljajo nadzorni okviri zunaj EU, ki štejejo za enakovredne ukrepom EU, kot je določeno v skladu s pravnim aktom Unije.

Člen 3
Obdavčljivi prihodki

1. Za namene te direktive se za „obdavčljive prihodke“ štejejo prihodki, ki jih subjekt pridobi z opravljanjem katere koli od naslednjih storitev:
 - (a) vključitev ciljnega oglaševanja na digitalni vmesnik;
 - (b) omogočanje dostopa uporabnikom do večstranskega digitalnega vmesnika;
 - (c) prodaja podatkov, ki so bili zbrani o uporabnikih in ustvarjeni z dejavnostmi uporabnikov na digitalnih vmesnikih.
2. Sklicevanje na prihodke iz odstavka 1 vključuje skupne bruto prihodke brez davka na dodano vrednost in drugih podobnih davkov.
3. Odstavek 1(a) se uporablja ne glede na to, ali je digitalni vmesnik v lasti subjekta, ki je odgovoren za oglaševanje na tem vmesniku. Kadar subjekt, ki oglašuje, nima v lasti digitalnega vmesnika, se šteje, da storitev iz točke (a) opravlja ta subjekt in ne lastnik vmesnika.
4. Odstavek 1(b) ne vključuje:
 - (a) omogočanja dostopa do digitalnega vmesnika, kadar je edini ali glavni namen omogočanja dostopa do vmesnika, da ga subjekt da na voljo za dobavo digitalnih vsebin uporabnikom, opravljanje komunikacijskih storitev za uporabnike ali opravljanje plačilnih storitev za uporabnike;
 - (b) opravljanja reguliranih finančnih storitev s strani reguliranih finančnih subjektov.
 - (c) *črtano*

5. Odstavek 1(c) ne vključuje:
 - (a) prodaje podatkov, ki jih ustvarijo senzorji;
 - (b) prodaje podatkov s strani reguliranih finančnih subjektov.
6. *črtano*
7. Prihodki, ki jih subjekt, ki pripada skupini, pridobi z opravljanjem storitve iz odstavka 1 za drugi subjekt iz iste skupine, za namene te direktive ne štejejo za obdavčljive prihodke.
8. Če storitev iz odstavka 1 opravlja subjekt, ki pripada skupini, in prihodke od opravljanja navedene storitve pridobi drug subjekt iz te skupine, se za namene te direktive za te prihodke šteje, da jih je pridobil subjekt, ki opravlja storitev.
9. Storitve iz odstavka 1 se v poglavjih 2 in 3 te direktive imenujejo „obdavčljive storitve“.

Člen 4

Davčni zavezanec

1. „Davčni zavezanec“ v zvezi z davčnim obdobjem pomeni subjekt, ki opravlja obdavčljive storitve, opisane v členu 3(1), in izpolnjuje oba naslednja pogoja:

skupni znesek prihodka na svetovni ravni, ki ga subjekt prijavi za ustrezno poslovno leto, presega 750 000 000 EUR;

skupni znesek obdavčljivega prihodka, ki ga subjekt pridobi v Uniji med ustreznim poslovnim letom, presega 50 000 000 EUR.

2. Kadar subjekt prijavi ali pridobi prihodke v drugi valuti kot euro, se prihodki za namene odstavka 1 pretvorijo v eure z uporabo menjalnega tečaja, ki je objavljen v *Uradnem listu Evropske unije* na zadnji datum ustreznega poslovnega leta, ali, če na ta dan ni objave, z uporabo tečaja, objavljenega prejšnji dan.
3. V odstavkih 1 in 2 „ustrezno poslovno leto“ pomeni poslovno leto, zajeto v najnovejših razpoložljivih računovodskih izkazih, ki jih je subjekt izdal pred iztekom zadevnega davčnega obdobja.
4. Pravilo iz člena 5(1) se uporablja pri ugotavljanju v skladu z odstavkom 1(b), ali se obdavčljivi prihodki pridobijo v Uniji.
5. Obdavčljivi prihodki se za namene te direktive priznavajo kot pridobljeni v trenutku zapadlosti, ne glede na to, ali so bili zadevni zneski dejansko plačani.
6. Če subjekt iz odstavka 1 pripada skupini, se prava iz navedenega odstavka uporabljata za prihodke na svetovni ravni, ki jih prijavi skupina kot celota, in obdavčljive prihodke, ki jih ta skupina kot celota pridobi v Uniji. Če pa so pogoji iz odstavka 1 izpolnjeni, za davčnega zavezanca šteje vsak posamezen subjekt iz skupine, ki opravlja obdavčljive storitve, opisane v členu 3(1), in ne skupina kot celota.

Poglavje 2

KRAJ OBDAVČENJA, OBVEZNOST OBRAČUNA IN IZRAČUN DAVKA

Člen 5

Kraj obdavčenja

1. Obdavčljivi prihodki, ki jih subjekt pridobi v davčnem obdobju, se za namene te direktive obravnavajo kot pridobljeni v državi članici v navedenem davčnem obdobju, če so uporabniki v zvezi z obdavčljivo storitvijo v tej državi članici v tem davčnem obdobju.

Prvi pododstavek se uporablja ne glede na to, ali so taki uporabniki denarno prispevali k ustvarjanju navedenih prihodkov.

2. V zvezi z obdavčljivo storitvijo se za uporabnika šteje, da je v državi članici v davčnem obdobju, če:

(a) se v primeru storitve, ki spada v člen 3(1)(a), zadevno oglaševanje predvaja na napravi uporabnika v času, ko se naprava v tej državi članici v tem davčnem obdobju uporablja za dostop do digitalnega vmesnika;

(b) v primeru storitve, ki spada v člen 3(1)(b), če:

- (i) storitev vključuje večstranski digitalni vmesnik, ki omogoča zagotavljanje osnovne dobave blaga ali opravljanja storitev neposredno med uporabniki, uporabnik v tem davčnem obdobju v tej državi članici uporabi napravo za dostop do digitalnega vmesnika in na tem vmesniku opravi osnovno transakcijo v tem davčnem obdobju;
- (ii) storitev vključuje večstranski digitalni vmesnik, ki ni zajet v točki (i), ima uporabnik v tem davčnem obdobju ali njegovem delu račun, ki mu omogoča dostop do digitalnega vmesnika, ta račun pa je bil odprt z uporabo naprave v tej državi članici;

(c) se v primeru storitve, ki spada v člen 3(1)(c), podatki, ki jih ustvari uporabnik, ki je uporabil napravo v tej državi članici za dostop do digitalnega vmesnika v tem ali katerem od prejšnjih davčnih obdobj, prenesejo v tem davčnem obdobju.

3. Za vsako davčno obdobje se delež skupnih obdavčljivih prihodkov subjekta, za katerega se na podlagi odstavka 1 šteje, da je bil pridobljen v državi članici, za vsako posamezno transakcijo določi na naslednji način:

(a) kar zadeva obdavčljive prihodke od opravljanja storitev, ki spadajo v člen 3(1)(a), sorazmerno s številom predvajanj oglasa na napravah uporabnikov v navedenem davčnem obdobju;

(b) kar zadeva obdavčljive prihodke od opravljanja storitev, ki spadajo v člen 3(1)(b), če:

(i) storitev vključuje večstranski digitalni vmesnik, ki omogoča zagotavljanje osnovne dobave blaga ali opravljanja storitev neposredno med uporabniki, sorazmerno s številom uporabnikov, ki so opravili osnovne transakcije na digitalnem vmesniku v navedenem davčnem obdobju;

(ii) storitev vključuje večstranski digitalni vmesnik, ki ni zajet v točki (i), sorazmerno s številom uporabnikov, ki imajo v tem davčnem obdobju ali njegovem delu račun, ki jim omogoča dostop do digitalnega vmesnika;

(c) kar zadeva obdavčljive prihodke od opravljanja storitev, ki spadajo v člen 3(1)(c), sorazmerno s številom uporabnikov, katerih podatki, preneseni v navedenem davčnem obdobju, so bili ustvarjeni, ker so uporabniki v tem ali prejšnjem davčnem obdobju uporabili napravo za dostop do digitalnega vmesnika.

4. Pri določanju kraja obdavčitve obdavčljivih prihodkov, ki so predmet davka na digitalne storitve, se ne upoštevajo naslednji elementi:
 - (a) v primeru osnovne dobave blaga ali opravljanja storitev neposredno med uporabniki večstranskega digitalnega vmesnika iz člena 3(1)(b) kraj, v katerem se izvedeta ta osnovna dobava ali opravljanje;
 - (b) kraj, v katerem se izvede katero koli plačilo obdavčljive storitve.
5. Za namene tega člena se država članica, v kateri se uporablja naprava uporabnika, določi z uporabo naslova internetnega protokola (IP) naprave.
6. Podatki, ki se morda zberejo od uporabnikov za namene uporabe te direktive, so omejeni na podatke o državi članici, v kateri so uporabniki, ne da bi omogočali identifikacijo teh uporabnikov.

Člen 6

Obveznost obračuna

Davek na digitalne storitve se v državi članici obračuna glede na delež obdavčljivih prihodkov, ki jih davčni zavezanec pridobi v davčnem obdobju, za katerega se na podlagi člena 5 šteje, da je pridobljen v tej državi članici. Davek na digitalne storitve v tej državi članici zapade naslednji dan po izteku tega davčnega obdobja.

Člen 7

Izračun davka

Davek na digitalne storitve se za državo članico za davčno obdobje izračuna tako, da se stopnja davka na digitalne storitve uporabi za delež obdavčljivih prihodkov iz člena 6. Odstotek za izračun deleža obdavčljivih prihodkov se v ta namen zaokroži na dve decimalni mesti.

Če izračun vsebuje najmanj tri decimalna mesta in je vrednost tretje decimalke šest ali več, se druga decimalka poveča za ena. Če je vrednost tretje decimalke štiri ali manj, druga decimalka ostane ista. Če je vrednost tretje decimalke pet, druga decimalka ostane ista, če je soda, če pa je liha, se poveča za ena. Če je številka 9 in se mora v skladu z navedenimi pravili povečati za ena, se prejšnja številka poveča za ena, zaokrožena številka pa je 0.

Člen 8

Stopnja

Stopnja davka na digitalne storitve znaša 3 %.

Poglavje 3

OBVEZNOSTI

Člen 9

Oseba, odgovorna za plačilo in izpolnjevanje obveznosti

1. Davčni zavezanec, ki opravlja obdavčljive storitve, plača davek na digitalne storitve in izpolni obveznosti iz tega poglavja.
2. Če eden ali več davčnih zavezancev s sedežem v Uniji pripada skupini, lahko ta skupina brez poseganja v odstavek 1 in člen 4(1) imenuje en subjekt s sedežem v Uniji, ki pripada isti skupini, za plačilo davka na digitalne storitve in izpolnjevanje obveznosti iz tega poglavja v imenu vsakega davčnega zavezanca iz navedene skupine, ki je zavezan plačilu davka na digitalne storitve.

3. Če davčni zavezanec, ki nima sedeža v Uniji, pripada skupini, v kateri je en ali več subjektov s sedežem v Uniji, davčni zavezanec imenuje enega od teh subjektov za plačilo davka na digitalne storitve in izpolnjevanje obveznosti iz tega poglavja v imenu davčnega zavezanca.
4. Če davčni zavezanec, ki nima sedeža v Uniji, pripada skupini, v kateri je en ali več subjektov s sedežem v Uniji, in če davčni zavezanec ni izpolnil svojih obveznosti na podlagi odstavka 3, lahko države članice zahtevajo, da eden od teh subjektov plača davek na digitalne storitve in izpolni obveznosti iz tega poglavja v imenu davčnega zavezanca.
5. Davčni zavezanec, ki nima sedeža v Uniji in ni del skupine, imenuje davčnega zastopnika s sedežem v eni od držav članic za plačilo davka na digitalne storitve in izpolnjevanje obveznosti iz tega poglavja v imenu zadevnega davčnega zavezanca.
6. Če davčni zavezanec nima sedeža v Uniji in če ta davčni zavezanec pripada skupini, v kateri ni subjektov s sedežem v Uniji, davčni zavezanec imenuje davčnega zastopnika s sedežem v eni od držav članic za plačilo davka na digitalne storitve in izpolnjevanje obveznosti iz tega poglavja v imenu vsakega davčnega zavezanca iz navedene skupine, ki je zavezan plačilu davka na digitalne storitve.
7. Če je subjekt ali davčni zastopnik imenovan v skladu z odstavki 2 do 6 tega člena, sklicevanje na davčnega zavezanca v tem poglavju vključuje sklicevanje na davčnega zastopnika ali imenovani subjekt za namene tega poglavja.

Člen 10
Identifikacija

1. Davčni zavezanec se identificira v vseh državah članicah, v katerih je zavezan plačilu davka na digitalne storitve.
2. Identifikacija se izvede elektronsko najpozneje 30 dni po izteku prvega davčnega obdobja, za katerega je davčni zavezanec zavezan plačilu davka na digitalne storitve na podlagi te direktive (v nadaljnjem besedilu: prvo obračunsko obdobje).
3. *črtano*
4. Identifikacija, zahtevana na podlagi odstavka 1, vsebuje vsaj naslednje informacije v zvezi z davčnim zavezancem:
 - (a) ime;
 - (b) tržno ime, če je drugačno kot ime;
 - (c) poštni naslov;
 - (d) elektronski naslov;
 - (e) nacionalno davčno številko, če obstaja;
 - (f) kontaktno osebo;
 - (g) telefonsko številko;
 - (i) številko IBAN ali OBAN.
5. Davčni zavezanec vse države članice, v katerih je zavezan plačilu davka na digitalne storitve, obvesti o morebitnih spremembah v zvezi z informacijami na podlagi odstavka 4 najpozneje 30 dni po uvedbi spremembe.

6. Kadar je subjekt ali davčni zastopnik imenovan na podlagi člena 9(2) do (6), informacije, ki jih ta imenovani subjekt ali davčni zastopnik na podlagi tega člena posreduje v zvezi z vsakim davčnim zavezancem v skupini ali vsakim zastopanim davčnim zavezancem, vključujejo tudi informacije o njem v zvezi s podatki iz odstavka 4.
7. Komisija lahko sprejme izvedbene akte za določitev skupne oblike obvestila, zahtevanega v skladu s tem členom. Ti izvedbeni akti se sprejmejo v skladu s postopkom iz člena 24(2).

Člen 11

Identifikacijska številka

1. Država članica, v kateri je treba plačati davek na digitalne storitve, davčnemu zavezancu dodeli individualno identifikacijsko številko za davek na digitalne storitve in ga o tej številki z elektronskimi sredstvi obvesti v 30 dneh od datuma prejema obvestila iz člena 10.

Kadar je davčni zastopnik imenovan na podlagi člena 9(5) ali (6), država članica, v kateri je treba plačati davek na digitalne storitve, davčnemu zastopniku dodeli individualno identifikacijsko številko za davek na digitalne storitve in ga o tej številki z elektronskimi sredstvi obvesti v 30 dneh od datuma prejema obvestila iz člena 10.

2. Vsaka individualna identifikacijska številka ima predpono v skladu z oznako ISO 3166 Alpha 2, ki se nanaša na državo članico, v kateri je treba plačati davek na digitalne storitve. Vendar Grčija in Združeno kraljestvo uporabljata predpono „EL“ oziroma „UK“.
3. Države članice sprejmejo potrebne ukrepe, s katerimi zagotovijo, da njihovi identifikacijski sistemi omogočajo identifikacijo davčnih zavezancev, in vodijo identifikacijski register z vsemi individualnimi identifikacijskimi številkami, ki so jih dodelile.

Člen 12

črtano

Člen 13

črtano

Člen 14

Obračun davka na digitalne storitve

1. Davčni zavezanec vsem državam članicam, v katerih je zavezan plačilu davka na digitalne storitve, predloži obračun davka na digitalne storitve za vsako davčno obdobje. Obračun se predloži elektronsko v 90 dneh po izteku davčnega obdobja, na katerega se nanaša.
2. Če je davčni zavezanec uporabil možnost iz člena 9(2) ali mora na podlagi člena 9(3) ali 9(6) imenovati subjekt ali davčnega zastopnika, lahko ta subjekt ali davčni zastopnik vloži konsolidiran obračun davka na digitalne storitve v imenu vseh davčnih zavezancev iz skupine.

Člen 15

Informacije v obračunu davka na digitalne storitve

1. V obračunu davka na digitalne storitve so navedene naslednje informacije:
 - (a) vse identifikacijske številke za davek na digitalne storitve, ki jih dodelijo države članice na podlagi člena 11; kadar je davčni zastopnik imenovan na podlagi člena 9(5) ali (6), identifikacijska številka za davek na digitalne storitve, dodeljena zastopniku;
 - (b) za vse države članice, v katerih mora davčni zavezanec plačati davek na digitalne storitve za ustrezno davčno obdobje, skupni znesek obdavčljivih prihodkov, za katere se šteje, da jih je pridobil v teh državah članicah, skupaj z zneskom davka na digitalne storitve, dolgovanega za ta znesek v zadevnih državah članicah;

2. V obračunu davka na digitalne storitve je za davčno obdobje naveden tudi skupni znesek prihodkov na svetovni ravni in skupni znesek obdavčljivih prihodkov v Uniji, ki se uporablja za namene člena 4(1).
3. Države članice lahko zahtevajo, da se obračun izpolni v njihovih nacionalnih valutah. Pretvorba se opravi na podlagi člena 4(2).
4. *črtano*
5. *črtano*
6. Komisija lahko sprejme izvedbene akte za določitev skupne oblike obračuna davka na digitalne storitve. Ti izvedbeni akti se sprejmejo v skladu s postopkom iz člena 24(2).

Člen 16

Ureditve glede plačila

1. Davčni zavezanec davek na digitalne storitve, ki ga dolguje posamezni državi članici za posamezno davčno obdobje, plača vsaki državi članici, v kateri je zavezan plačilu davka na digitalne storitve, najpozneje 90 dni po izteku zadevnega davčnega obdobja.
2. *črtano*
3. Plačilo se izvede na bančni račun, ki ga določi posamezna država članica.
4. *črtano*
5. Države članice lahko zahtevajo, da se plačilo izvede v njihovih nacionalnih valutah.
6. *črtano*
7. *črtano*

Člen 17

Spremembe obračuna davka na digitalne storitve

1. Spremembe zneskov, vsebovanih v obračunu davka na digitalne storitve, ki jih vnese davčni zavezanec, se lahko izvedejo le s spremembo zadevnega obračuna in ne s prilagoditvami naslednjega obračuna.
2. Spremembe iz odstavka 1 se elektronsko predložijo vsem državam članicam, v katerih je bilo treba plačati davek na digitalne storitve, v treh letih od datuma, do katerega je bila zahtevana predložitev prvotnega obračuna.
3. Vsako dodatno plačilo dolgovanega davka na digitalne storitve, ki ga plača davčni zavezanec in izhaja iz sprememb iz odstavka 1, se izvede hkrati s predložitvijo spremenjenega obračuna davka na digitalne storitve.

Člen 18

Računovodski ukrepi, ukrepi za vodenje evidence in boj proti goljufijam ter izvršilni in nadzorni ukrepi

1. Države članice določijo računovodske ukrepe, ukrepe za vodenje evidence in druge obveznosti, s katerimi se zagotovi dejansko plačilo dolgovanega davka na digitalne storitve davčnim organom.
2. Države članice določijo, da mora biti davčni zavezanec zmožen dokazati, da so bili neprijavljeni prihodki od spletnega oglaševanja pridobljeni z oglaševanjem, ki ni bilo ciljno usmerjeno.
3. *črtano*
4. Vsaka država članica, v kateri je treba plačati davek na digitalne storitve, izterja plačilo davka na digitalne storitve pri zadevnem davčnem zavezancu. V ta namen se uporabljajo pravila in postopki vsake države članice, vključno s pravili in postopki v zvezi s kaznimi, obrestmi in drugimi stroški za zamudo pri plačilu ali neplačilo davka na digitalne storitve ter pravili in postopki v zvezi z izterjavo dolgov.
5. *črtano*

Poglavje 4

UPRAVNO SODELOVANJE

Člen 19

Imenovanje pristojnih organov

Vsaka država članica imenuje pristojni organ, ki je v tej državi članici odgovoren za upravljanje vseh vidikov, povezanih z obveznostmi iz poglavja 3 in tega poglavja, ime in elektronski naslov tega organa pa sporoči Komisiji. Komisija imena in elektronske naslove pristojnih organov objavi v *Uradnem listu Evropske unije*.

Člen 20

Izmenjava informacij

Pristojni organ vsake države članice pristojnim organom vseh drugih držav članic, v katerih je davčni zavezanec zavezan plačilu davka na digitalne storitve, v 30 dneh sporočijo morebitne spremembe prijavljenih prihodkov iz člena 15(1)(b) in (2) zaradi davčnih revizij in nadzornih ukrepov. Za informacije, ki se na podlagi te direktive v kakršni koli obliki sporočajo med državami članicami, velja obveznost varovanja uradne tajnosti, informacije pa se varujejo kot podobne informacije po nacionalnem pravu države članice, ki jih je prejela. Take informacije se lahko uporabijo za izvajanje in uveljavljanje nacionalne zakonodaje držav članic s področja davkov iz člena 2 Direktive 2011/16/EU.

Člen 21

Način izmenjave informacij

1. Informacije in dokumentacija, ki se pošljejo v skladu s tem poglavjem, se pošljejo z elektronskimi sredstvi z uporabo omrežja CCN.
2. Komisija lahko sprejme izvedbene akte za določitev tehničnih podrobnosti, v skladu s katerimi se pošljejo take informacije in dokumentacija. Ti izvedbeni akti se sprejmejo v skladu s postopkom iz člena 24(2).

Poglavje 5

KONČNE DOLOČBE

Člen 24

Postopek v odboru

1. Komisiji pomaga odbor. Navedeni odbor je odbor v smislu Uredbe (EU) št. 182/2011.
2. Pri sklicevanju na ta odstavek se uporablja člen 5 Uredbe (EU) št. 182/2011.

Člen 25

Prenos v nacionalno zakonodajo

1. Države članice najpozneje do 31. decembra 2021 sprejmejo in objavijo zakone in druge predpise, potrebne za uskladitev s to direktivo. O tem takoj obvestijo Komisijo.

Predpise uporabljajo od 1. januarja 2022.

Države članice se v sprejetih predpisih sklicujejo na to direktivo ali pa sklic nanjo navedejo ob njihovi uradni objavi.

2. Države članice sporočijo Komisiji besedilo temeljnih določb predpisov nacionalnega prava, sprejetih na področju, ki ga ureja ta direktiva.
3. Komisija bo do 31. decembra 2020 pripravi poročilo z oceno napredka pri revizijah mednarodnih standardov v zvezi z davkom od dohodkov pravnih oseb, dogovorjenih na ravni OECD kot odgovor na izzive, ki izhajajo iz digitalizacije, ki mu po potrebi priloži predlog za poznejši datum začetka uporabe te direktive ali njeno razveljavitev.
4. Ta direktiva preneha veljati ob začetku uporabe revizij mednarodnih standardov v zvezi z davkom od dohodkov pravnih oseb, dogovorjene na ravni OECD kot odgovor na izzive, ki izhajajo iz digitalizacije, najpozneje do 31. decembra [X].

Člen 26

Začetek veljavnosti

Ta direktiva začne veljati dvajseti dan po objavi v Uradnem listu Evropske unije.

Člen 27
Naslovniki

Ta direktiva je naslovljena na države članice.

V Bruslju,

Za Svet
Predsednik
